

הנוכבת של

הקינוצים

דינה עם בעלה
שלא יהיה וולגארי

כשהתאהבה דינה התלי-אביבית ברוני הקיבוצניק, היא השלימה עם כך שהיא משאירה מ'אחוריה, בעיר הגדולה, את כל חלרי מות'ילדותה על תיאטרון וקולנוע. ב'1983 דינה עזבה את העיר ועברה להתגורר עם רוני ברנשטיין בקיבוץ מגן, ליד רצועת-עזה. בקיבוץ עברה דינה כמטפלת בתינוקות. 'קיללתי את כל העולם' היא מספרת היום. לצעירה בעלת המרץ הבלתינודלה והקסמי האישי השופע, היה קשה להשלים עם ויתור גדול כליכך.

עוד בילדותה חלמה דינה לוינגר, ממעוז-אביב, על סיפרות, תיאטרון ו'קולנוע. בצבא שירתה בנח"ל ושהתה חלק מהזמן בקיבוץ אלרום, ברמת-הגולן. 'כשעזבתי את אלרום נשבעתי שלא אחיה בקיבוץ', היא מספרת. אז נסעה למשך שנתיים ללונדון, כדי ללמוד אנגלית ותיאטרון.

כאשר חזרה ארצה החלה ללמוד באופן סדיר באוניברסיטה, ואז הכירה את רוני. היא התאהבה בו, עזבה את העיר ואת הלימודים, ועברה לגור בקיבוץ.

כאשר קמה הטלוויזיה של הקיבוץ הארצי, לפני כשנה, התחיל אמנון גולץ, המפיק, לחפש קריינים, מגישים ומנחים לתוכניתו הגשה-עצמית. לתדהמתו, היתה זו משימה קשה מאוד. שני המראיינים שהינחו את התוכנית הראשונות היו חובבנים, וגולץ המשיך

דינה ברנשטיין על המירקע
להחביא את הבחור!

לחפש. הוא חשב על אשה, שתגזון את המירקע. גולץ ראה צעירות רבות, המגישות תכניות טלוויזיה בקיבוצים שונים, אבל לא התרשם מהן. 'יום אחד הגיע אליי המזכיר של קיבוץ מגן ואמר לי שיש לו בחורה בשבילי.' מספר גולץ. 'ראיתי כמה צילומים וכתבות-יומן, וראיתי מייד שיש לנו מנחה.' הוא החליט לנסוע לקיבוץ מגן, לראות את דינה במציאות. בינתיים ילדה דינה בת, קרוי, והתקדמה מתפקיד מטפלת לתפקיד מזכירת-היצוא של מפעל-הפלסטיק של הקיבוץ. אבל עוד כאשר עברה בכיתה-הילדים יצאה יום בשבוע ל'אוניברסיטת באר-שבע, כדי ללמוד תיאטרון. מכיוון שעברה עם ילדים, היה זה רק טיבועי שהיא תביים ותפיק את הצגות-הילדים של הקיבוץ ותכין תוכן את הטקסטים לאירועים ולהגיות של המשק. לפני כשנה, כאשר החל קיבוץ מגן בשירותי טלוויזיה, היה ברור שדינה תהיה כותבת-החומר, המגישה והמראיינת.

לדעתי שמחפשים מנחה ל'תוכנית הטלוויזיה הגשה-עצ-

מית של הקיבוץ הארצי, אבל לא היגשתי את מועמדותי, כי זה לא היה בראש שלי' אומרת דינה. 'כשאמנון בא למשק לראות אותי, כולם כבר ידעו על כך, חוץ ממני. לא רצו להגיד לי מראש, כדי שלא תיגרם לי אכזבה אם אמנון יחליט שאני לא מתאימה. אז יום אחד אמנון הגיע, זה היה יום שישי בסוף היום. אני נראיתי כמו סמרטוט ריצפה, וכאשר שמעתי את שמו נכנסתי ללחץ, כי ידעתי מי הוא.' אבל למרות שדינה היתה ללא איפור, ואחרי יום-עבודה קשה, הבין גולץ מייד כי מצא את הנוכבת שלו. 'ראיתי את שטף-הריבור שלה, את הספונטאניות, הכרתי את הצורה שלה מווידאו שראיתי, וידעתי שהיא עוברת מהמסך לאנשים בצורה טובה, וגם האינטליגנציה שלה. כל זה שיכנע אותי מהרגע הראשון שמצאתי את מה שאני מחפש', אומר גולץ.

'כבית', אומרת דינה, ומתכוונת לקיבוץ מגן, 'זה היה אחרת. לא הייתי מתרגשת כלל, התאפרתי לבדי ולא

תוכנית הטלוויזיה של קיבוץ מגן, המוגשת פעם בשבועיים כמשך חצי שעה, מורכבת מכתבות, כסיגנון מבט לחדשות. דינה מביאה אותן לצופים, ואומרת את מילות ה'קישור' באופן ספונטאני. התוכנית של הקיבוץ הארצי שונה במהותה. היא נערכת באופן מיקצועי על-ידי מערכת ותחקירנים, ובנויה בעיקר על ראיונות. במשך חצי שעה מראיינת דינה שלושה אנשים, המעניינים במיוחד את ציבור הצופים בקיבוץ באותו שבוע. כאשר ביקר שם צוות העולם-הזה,

היו אנשי המערכת עטוקים בהכנת תוכנית-הנוכה. התוכנית תכלול ראיון עם צעיר שנגמל מחשיש, כאשר עבר מקיבוץ לקיבוץ, שני ראיונות נוספים, וכן פינה

לפעמים אני צריכה לשנות את מסלול-השאלות שתיכננתי, על פי תשובותיו של האיש. זה דורש ריכוז מוחלט, ולכן זה כליכך מתיש'.

חייה של כוכבת-טלוויזיה בקיבוץ אינם קלים כלל. עבור הנחיתת ה'תוכנית הגשה-עצמית' הוקצו לדינה רק ארבעה ימי-עבודה. 'אז בהתחלה הייתי יוצאת בשעה 5 בבוקר מהקיבוץ, נוסעת לתל-אביב, ומשם גולץ היה לוקח אותי לאולפן בגניבעת-הביבה. שם היינו מתחילים לבדוק את ה'תחקירים' ואת החומר לתוכנית. בשעה 5 בערב היו מאפרים ומלבישים אותי, ואז הייתי נהפכת לשחקנית ומגישה את התוכנית. אבל זה בלתי-אפשרי, כמו שמישהו אמר: את לא יכולה להיות עיתונאית משעה 5 בבוקר עד 5 בערב, ואז להפוך לשחקנית', אומרת דינה.

בינתיים נוסעת דינה מהקיבוץ לתל-אביב פעם בשבועיים, ביום שני בבוקר, מקליטה תוכנית של חצי שעה, וחוזרת לקיבוץ מגן. התוכנית, ה'מוקלטת ביום שני, מוכנה על קלטות-

דינה עם בתה קרוי
הצגות הילדים. הטקסים וחגיגות-המשק

סאטירית, כסיגנון שלמה ניצן, שחוקן תיאטרון הקיבוץ הארצי, משה טנא, יהיה אחד ממישפחת המכבים, שנקלע בטעות לאולפן-הטלוויזיה. הוא מביע את דעתו על החיים בקיבוץ ועל גיבורי-ישראל של ימינו. טנא מרשים מאוד בחיקוי נפלא של אריק שרון. 'אחרי חצי שעה של תוכנית אני יוצאת מותשת', מספרת דינה. 'ראיון זה דבר נורא קשה. אני צריכה גם להקשיב למראויין, וגם לתכנן את השאלה הבאה, בעת ובעונה אחת.

בטלוויזיה הממלכתית אין אף אשה העוברת כמראיינת, זה נחשב משום-מה למיקצוע של גברים', אומרת דינה. אבל, לדעתה, דווקא לאשה יותר קל לפעמים להתמודד עם בעיה מסוימת או מראויין קשה. ב'תוכנית הראשונה שלי ראייתי בחור ששיחק תפקיד ראשי בסרט ש'הפיק הקיבוץ הארצי. מייד ראיתי

שהוא חומד של בחור, שנלקח מהקטפת ישר לאולפן-הקולנוע.

'מהתחקיר ידעתי, שכסרט יש סצנה של מיטה בינו ובין השחקנית הראשית, וידעתי גם שבחיים הם בניגום אפילו יחסים ידירותיים רגילים. אם גבר היה צריך לשאול אותה על סצינת-המיטה, זה היה יכול להפוך אולי למשהו וולגארי, לשיחת-גברים, אבל אני הייתי אליו והבטתי בעיני, כאשר שאלתי איך הרגיש בסצנה שכ'הסרינים,

'הוא אמר לי אחר כך, שהקול שלי כליכך הרגיע אותו, שהוא ענה בצורה חושפנית ומלאה, ואני חושבת שגבר לא היה מצליח לעשות זאת כך'.

זו היתה התוכנית הראשונה שלה, ולמרות הנסיון שיש לה בהופעה בביתה, היא התרגשה מאוד. 'ראיתי שהידיים שלי רועדות, אז התבאתי אותן מתחת לרגליים, וחשבתי ששם המצלמה לא תראה אותן. אבל הבחור שראיינתי, לחש לי באחת ההפסקות: תחביאי את הבוהן שלך, רואים שהיא רועדת.' כך עזרנו האחד לשני להתגבר על ההתרגשות', היא מספרת.

דינה ערה לכך כי יתכן מאוד שיתעוררו בתוכנית נושאים שבהם יש לה מחלוקת עם הקיבוץ הארצי. 'עד היום זה התעורר רק פעם אחת, כאשר ראייתי שני בחורים מהקיבוץ, שאסרו עליהם להיפגש עם אנשי תנועת כך של כהנא. אני מצדי חשבת שזו החלטה לא נכונה, אבל לא היה צורך שאביע את דעתי, כי אחד משני הבחורים חשב כמוני, ובעימות ביניהם הוא ייצג בעצם את דעתי. אבל אם זה יתעורר עוד פעם, אני יודעת שאכנע לדיעות הקיבוץ, כי גם כש-ל'וויה הממלכתית המראיין איננו חופ'שי להביע את דיעותינו'.

דינה איננה מאושרת כאשר היא שומעת שיתכן כי הכתבה הנוכחית תתמקד עליה. 'למה עליי?' היא שואלת. 'כדאי שתכתבו על הטלוויזיה של הקיבוץ, על הבימאי הנחרד שלנו, קרלוס ירושלמי, על גולץ ועל יתר האנשים שעושים את התוכנית'.

אנשים כמו אמנון ודינה, שלא למדו את המיקצוע, אלא נכנסו אליו כי מיקרה, הצליחו לבנות תוכנית טלוויזיה יפה ומכובדת, המעניינת מאוד את אנשי-הקיבוצים. אבל בקיבוץ זה ארצי אין חוכמות. 'הקיבוץ שלי רוחמה, החליט שהייתי כבר מספיק זמן בחוץ', אומר גולץ, 'ובעוד שלושה חודשים אני חוזר לקיבוץ להיות חצרו, ומישהו אחר יעשה את התפקיד שלי כאו'.